

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-71/20

**Trestní řízení
proti
VAS Shipping ApS**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Østre Landsret)

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 8. července 2021

„Řízení o předběžné otázce – Články 49 a 54 SFEU – Svoboda usazování – Vnitrostátní právní úprava, která vyžaduje, aby státní příslušníci třetích zemí zaměstnaní na plavidle plujícím pod vlajkou členského státu byli v tomto členském státě držiteli pracovního povolení – Výjimka týkající se plavidel, která v přístavech dotčeného členského státu nepřistanou více než 25krát za období jednoho roku – Omezení – Článek 79 odst. 5 SFEU – Vnitrostátní právní úprava, která stanoví objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na území dotčeného členského státu s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“

1. *Svoboda usazování – Ustanovení Smlouvy – Působnost – Společnosti usazené v některém členském státě – Registrace plavidel ve druhém členském státě – Určení společnosti usazené v tomto druhém členském státě, kterou vlastní společnost usazená v prvním členském státě, jako vedoucího loďaře uvedených plavidel – Zahrnutí (Články 49 a 54 SFEU)*

(viz body 17–20)

2. *Svoboda usazování – Omezení – Státní příslušníci třetích zemí zaměstnaní na plavidle plujícím pod vlajkou členského státu – Povinnost být v tomto členském státě držitelem pracovního povolení – Výjimka týkající se plavidel, která v přístavech uvedeného členského státu nepřistanou více než 25krát za rok – Vnitrostátní právní úprava, která stanoví objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na území členského státu s cílem hledat tam práci – Přípustnost (Článek 49 a čl. 79 odst. 5 SFEU)*

(viz body 25, 27, 29–32 a výrok)

Shrnutí

Společnost VAS Shipping usazená v Dánsku, kterou vlastní švédská společnost, je vedoucím loděrem čtyř podílnických společností usazených ve Švédsku. Posledně uvedené společnosti nechaly zaregistrovat v Dánsku čtyři lodě, aby tam mohly provádět činnost spočívající v námořní přepravě. Podle dánského práva je společnost VAS Shipping oprávněna provádět veškerá právní jednání, která tato činnost obvykle zahrnuje.

V roce 2018 uložil dánský soud společnosti VAS Shipping peněžitý trest za to, že na palubách těchto čtyř plavidel plujících pod dánskou vlajkou zaměstnávala námořníky, kteří byli státními příslušníky třetích zemí, nebyli držiteli dánského pracovního povolení a od povinnosti mít toto povolení nebyli osvobozeni. Státní příslušníci třetích zemí pracující na palubě plavidla jsou totiž osvobozeni od povinnosti být držiteli pracovního povolení v Dánsku pouze tehdy, pokud dotyčné plavidlo nepřistane v dánských přístavech v průběhu jednoho roku více než 25krát. V projednávaném případě čtyři dotčená plavidla v dánských přístavech přistála v období od srpna 2010 do srpna 2011 více než 25krát. Ačkoliv podle uvedeného soudu požadavek pracovního povolení stanovený vnitrostátní právní úpravou představuje omezení svobody usazování ve smyslu článku 49 SFEU, je odůvodněný a přiměřený, jelikož zabraňuje narušení vnitrostátního trhu práce.

Østre Landsret (odvolací soud pro východní oblast, Dánsko), u kterého podala společnost VAS Shipping odvolání, se rozhodl dotázat se Soudního dvora na to, zda je dánská právní úprava, která vyžaduje, aby státní příslušníci třetích zemí zaměstnaní na plavidle plujícím pod dánskou vlajkou, které vlastní společnost usazená v jiném členském státě, měli v Dánsku pracovní povolení, ledaže dotyčné plavidlo nepřistálo v tomto členském státě v průběhu jednoho roku více než 25krát, v souladu se svobodou usazování.

Soudní dvůr ve svém rozsudku upřesnil rozsah povinností členských států vyplývajících ze svobody usazování ve světle jejich práva stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné, které mají na základě čl. 79 odst. 5 SFEU.

Závěry Soudního dvora

Úvodem Soudní dvůr konstatoval, že na situaci dotčenou ve věci v původním řízení se vztahuje svoboda usazování zakotvená v článku 49 SFEU. Soudní dvůr v tomto ohledu připomněl, že tato svoboda přiznává v souladu s článkem 54 SFEU společnosti legálně usazeným v členském státě právo vykonávat činnost v jiném členském státě prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení, a to i získávat podíly na základním kapitálu společnosti usazené v tomto jiném členském státě, které umožňují vykonávat určitý vliv na tuto společnost a určovat její činnost. Pokud jde kromě toho o registraci lodi, Soudní dvůr zdůraznil, že tuto registraci nelze oddělit od svobody usazování, představuje-li tato loď nástroj k výkonu hospodářské činnosti, která zahrnuje stálou provozovnu v členském státě registrace.

Právě s ohledem na tato upřesnění Soudní dvůr posoudil, zda dotčená vnitrostátní právní úprava může představovat omezení svobody usazování.

V tomto ohledu Soudní dvůr nejprve uvedl, že podle čl. 79 odst. 5 SFEU si členské státy ponechávají právo stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících z takových zemí na jejich území s cílem hledat tam práci; státem, ve kterém je zaměstnán státní příslušník třetí země pracující na palubě plavidla, je přitom v tomto kontextu stát vlajky tohoto plavidla.

Na základě tohoto ustanovení Soudní dvůr dále konstatoval, že požadavek, aby státní příslušníci třetích zemí zaměstnaní na území členského státu, a to i na plavidle registrovaném v tomto státě, měli pracovní povolení, je opatření, jehož cílem je regulace přístupu k zaměstnání a pobytu těchto státních příslušníků v tuzemsku. Dotyčný členský stát tedy má právo stanovit, že uvedení státní příslušníci třetích zemí musí získat pracovní povolení, a případně stanovit z této povinnosti výjimky. Soudní dvůr tudíž rozhodl, že dotčená vnitrostátní právní úprava, která se bez rozdílu použije na všechna plavidla plující pod vlajkou dotčeného členského státu a která stanoví, že všichni státní příslušníci třetích zemí zaměstnaní jako členové posádek takových plavidel musí mít pracovní povolení, a zároveň od této povinnosti osvobozuje pouze členy posádek plavidel, která během jednoho roku nepřistanou v přístavech tohoto členského státu více než 25krát, nepředstavuje omezení svobody usazování ve smyslu čl. 49 prvního pododstavce SFEU.

Soudní dvůr nakonec uvedl, že je pravda, že taková právní úprava může znevýhodnit společnosti se sídlem v prvním členském státě, které se usadí ve druhém členském státě, aby tam provozovaly plavidlo plující pod vlajkou posledně uvedeného členského státu, oproti společnostem, které ve druhém členském státě provozují plavidla plující pod vlajkou členského státu, který je odlišný od posledně uvedeného státu a jehož právní úprava obdobnou povinnost nestanoví. Takové nepříznivé důsledky však vyplývají z případných rozdílů v tom, jak členské státy používají práva stanoveného v čl. 79 odst. 5 SFEU, které jim umožňuje kontrolu objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí na jejich území s cílem hledat práci a které je jim výslovně vyhrazeno.